

DR. PAPP LÁSZLÓ

1935–2005

Állatorvosdoktor, a belgyógyászati tanszék és klinika egyetemi adjunktusa, kisállat-belgyógyász, az állatorvosi belgyógyászati diagnosztika tantárgy előadója (1985–2005), a kisállatkórház vezetője.

Papp László 1935. november 28-án született Csanádapácán (Békés megye). Általános iskolai tanulmányait szülőfalujában, a helyi katolikus népiskolában végezte, a 8. osztályt Makón fejezte be. Tanulmányait a szegedi Radnóti Miklós Gimnáziumban folytatta (1950–1954), ahol humán–orosz tagozaton kitűnő eredménnyel érettségizett. 1954-ben felvételt nyert az Állatorvostudományi Főiskolára, 1959-ben summa cum laude minősítéssel állatorvos-doktori oklevelet szerzett.

A belgyógyászati klinikum iránt vonzódó, kiváló tanulót Mócsy János professzor hívta meg a belgyógyászati tanszékre, ahol megszakítás nélkül egész élete munkásságát töltötte, 1959-től a haláláig.

A tanszéket szinte otthonának tekintő, hivatásának élő, igen szorgalmas szakember volt, akit az egész állatorvos-társadalom elismert és becsült. Az oktatásban fő feladata a belgyógyászati diagnosztika tantárgy önálló vezetése és előadása volt, amit elismerésre méltó színvonalon teljesített. Ezt jelzi a 20 éven át oktatott tantárgyának *Állatorvosi belgyógyászati diagnosztika* című jegyzete, amit a gyorsan fejlődő vizsgálati módszereket követve többször felújított, kiegészített. Komoly

részt vállalt a belgyógyászat tananyagának elméleti és gyakorlati oktatásából is. Hatalmas, közvetlen élményanyagán, tapasztalatain alapuló előadásait, betegbemutatóit, gyakorlatait és az oktatási időn kívüli klinikai foglalkozásait a hallgatók sokra becsülték, kedvelték. Ezeken a körülmények között alaposságot, az önképzés, az új, korszerű módszerek iránti igényt, a szakma, a hivatás szeretetét plántálta beléjük. Az oda kerülő fiatal kollégáknak szaktudása és embersége mutatott jó példát. Az állatorvos-továbbképzésben és a szakállatorvos-képzésben, valamint a szakmai rendezvényeken tartott előadásai országszerte elismertek és közkedveltek voltak.

Kutatómunkájának főbb területei: a kisállat-diagnosztika, a bőrbetegségek kóroktana, diagnosztikája, gyógykezelése, új gyógyszerek kipróbálása voltak. Mindig az újat, a korszerűbb, hatékonyabb módszereket kereste; a diagnosztikai módszerek és a gyógyító munka fejlesztője, megújítója volt, amiben széles körű szakmai tájékozottsága, kiváló megfigyelőképessége, lekiismeretes, precíz munkája segítette. Nagy tudású szakember, szakterületének kiváló specialistája volt. Kollégáival együttműködve, teamben dolgozott, és a betegségeket összefüggésükben vizsgálta.

Jelentősek a bőrbetegségekre vonatkozó vizsgálatai: a kutyák atopiás dermatitise (1995), autoimmun dermatitise (1994), a *Malassezia pachydermatitis* előfordulása (1993), diagnosztikája (1994), különböző típusai (1996), az endokrin eredetű szimmetrikus szőrhullás (1994); a kutya és a macska gombás bőrbetegségei (2002). Eredményeit az *Állatorvosi belgyógyászat* tankönyv I. és II. kötetének (1999, 2002) bőrbetegségekről szóló fejezetében foglalta össze.

Új diagnosztikai módszereket (májbiopszia, laparoszkópia, splenoportográfia) próbált ki és vezetett be. Ultrahang-diagnosztikát használt a húgyszervek vizsgálatában (1992, 1995), a májbetegségek diagnosztizálásában (1991, 1992); új mérési lehetőségeket a laboratóriumi diagnosztikában (2000). Egyéni és munkaközösségben végzett kutatási eredményei szaklapokban fellelhetők.

Papp László hivatásának élő, az új ismereteket folyamatosan igénylő és magáévá tevő, kiváló állatorvos-belgyógyász, nagyon jó diagnosztikai és gyakorlati érzékkel megáldott, széles körű tapasztalatot szerzett szakember volt. Tehetősége, szakmaszeretete nagy szorgalmával párosult. Nem ismerte a munkaidő korlátait, az ünnepnapokat, még késő este is többnyire a klinikán dolgozott. Saját szavaival élve munkája egyben egyetlen hobbjaja, élete kitöltője volt. Bejárta és teljesítette a feladatait sokszor betegen, még balesete miatt begipszelt lábbal is. Ilyenkor otthon marasztalni még főnöki szóval sem mindig sikerült. Kiváló kisállat-klinikusként vált széles körben ismertté és elismertté; neve volt a szakmában, nemkülönben a kisállat-tulajdonosok körében.

Papp László családszerető, közvetlen, nyílt, őszinte természetű, jó szándékú, segítőkész, mindenkiben a barátot látó és kereső ember volt. Munkahelyén a szó nemes értelmében vett népszerűségnek örvendett, munkatársai, tanártársai és a hallgatók egyaránt sokra becsülték, szerették.

Munkáját az egyetem megbecsülte. Elismeréséül a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója (1972), a Törzsgárda jelvény bronz fokozata (1974), ezüst fokozata (1979), Kiváló Dolgozó (1987) kitüntetésekben részesült. Megkapta a Klinikus Állatorvosok Egyesületének emlékérmét (1995), majd a Magyar Felsőoktatásért emlékérmet. Az egyetem rektora eredményes munkájáért dícséretben részesítette, a Magyar Agrártudományi Egyesület az egyesületben végzett munkájáért aranykorszorús jelvénnel tüntette ki.

A magyar állatorvoslás nagy vesztesége, hogy 2005. június 1-jén váratlan hirtelenséggel érte a halál. 2005. június 22-én a Farkasréti temetőben búcsúztatták.

Irodalom

Vörös Károly: Papp László (1935–2005). *Magyar Állatorvosok Lapja*, 2005. 127. 8. 510.